



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3537/2022
23.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић адвокат из ... против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1897/22 од 18.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1897/22 од 18.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1897/22 од 18.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 506/2021 од 10.02.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је усвојен. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде, за период од 01.01.2018. године до 31.12.2018. године, исплати износ од 261,62 динара са законском затезном каматом почев од 18.02.2020. године до исплате, као и износ од 57,72 динара на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 17.02.2020. године. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1897/22 од 18.05.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена и решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 506/21 од 10.02.2022. године преиначено, тако што је обавезан тужени да тужиоцу по овом основу исплати износ од 44.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужиоца по овом основу преко досуђеног до траженог износа од 245.000,00 динара. Ставом другим изреке, жалба туженог је одбијена и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 3.240,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права,

благовремено изјавио ревизију предвиђену одредбом члана 404. ЗПП (посебна ревизија) ради уједначавања судске праксе.

Посебна ревизија може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога Врховни касациони суд, приликом оцене дозвољености посебне ревизије туженог у овом спору, није узимао у разматрање наводе ревидента о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка.

Погрешна примена материјалног права јесте законски разлог за ревизију прописану чланом 404. ЗПП, али је она из тог разлога дозвољена само ако постоји потреба разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Побијаном пресудом тужиоцу је досуђена разлика зараде за утужени период на основу утврђене чињенице да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог, без узимања у обзир да је у 2014. години код туженог остало расположивих - неутрошених средстава за зараде. Одлуке нижестепених судова донете су применом релевантних одредби Закона о раду, поменутог Закона о привременом уређивању основица, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зараде у јавним предузећима.

По оцени Врховног касационог суда, у посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији на основу члана 404. ЗПП. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду у складу са својим колективним уговором и уговором о раду. Суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али се прописано умањење примењује на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда је у складу са правним ставом Врховног касационог суда, због чега не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о том питању, а ни потреба за новим тумачењем права, односно разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу је 261,62 динара, што је ниже од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија

Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић